

*Očekávám vás v nebi.
Don Bosco*

S vírou v život, který smrtí nekončí, oznamujeme, že v úterý 21. května 2013 překročil ve věku 90 let práh věčnosti

P. Eduard Hrbatý **salesián Dona Boska**

S otcem Eduardem se rozloučíme a za jeho život poděkujeme
při mši svaté

ve středu 29. května 2013 ve 13 hodin

v kostele Panny Marie Pomocnice křesťanů

v Brně-Žabovřeskách

Foerstrova 2

Poté bude uložen do salesiánského hrobu na ústředním hřbitově v Brně.

Prosíme o vzpomínku na otce Eduarda při modlitbě a mši svaté.

Salesiáni

rodina a přátelé

Eduard Hrbatý se narodil 15. srpna 1923 v Hrochově. Pokřtěn byl o 4 dny později v Suchdole-Jednově. Byl nejstarší z deseti sourozenců. Jeho otec Eduard byl domácí krejčí, matka v domácnosti. Po obecné škole ve Stražisku přešel na měšťanku do Brodku u Konice. O salesiánech se dozvěděl od svého faráře P. Josefa Klose. Prvním salesiánem, se kterým se setkal, byl P. Karel Polák. Ve 12 letech odešel k salesiánům do Fryštáku, kde pokračoval ve studiích. Zkoušky, jak bylo zvykem, skládal na Arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži. V 17 letech přerušil kvůli noviciátu studium. Noviciát prožil částečně v Ostravě a pak v Ořechově, kde složil 16. srpna 1941 první řeholní sliby. Pak pokračoval ve studiu na reálném gymnáziu v Holešově. Maturitu dokončil až po válce v Brně-Žabovřeskách na státním reálném gymnáziu. Tady byl v letech 1943–46 asistentem v oratoři. Během tohoto pobytu složil 16. srpna 1944 věčné sliby.

Po válce studoval v letech 1946–1950 teologii v Oseku u Duchova. Zde byl 2. ledna 1950 vysvěcen na jáhna salesiánským biskupem Štěpánem Trochtou. Od něj přijal 8. dubna téhož roku i kněžské svěcení v Litoměřicích.

13. dubna 1950 byl s ostatními řeholníky internován v Oseku a pak Želivě. Po propuštění po pěti letech působil jeden a půl roku tajně jako duchovní na Prostějovsku tajně a vyučoval spolubratry morální teologii. Následkem této činnosti byl obviněn z maření dozoru nad církví a za podvracení republiky. Odpykal si tři roky ve věznicích Praha-Pankrác, Praha-Ruzyně, Valtice a v Jáchymovských dolech. Z vězení byl propuštěn 25. 2. 1959 a nastoupil jako dělník v Gale Prostějov. Od června 1963 pracoval u ČSD na hlavním nádraží v Prostějově ve vozové službě až do května 1969 a zároveň vypomáhal v duchovní správě v samotném Prostějově. Během této doby jezdil na „chaloupky“ s P. Jaroslavem Langem. V květnu 1969 odešel jako kaplan do Bíliny v severních Čechách. Po několika měsících se stal administrátorem. Působil zde až do roku 2003. V letech 1969–1990 byl ředitelem teplické komunity. V roce 2002 po náročné opravě kostela v Bílině onemocněl a od roku 2003 žil v obětavé péči paní Květy Šíblové v Zastávce u Brna. Po zhoršení nemoci, když již nebylo možné v domácím prostředí zajistit dostatečnou péči, byl přijat v roce 2009 do péče Milosrdných sester sv. Kříže v Kroměříži, kde o něj bylo odborně s láskou postaráno.

Ve svém životopise u hesla zájmy uvedl: “Rozkvět salesiánského díla v naší vlasti. Radostnost a spokojenost v práci, poslání a posvěcování všech spolubratří ve smyslu Da mihi animas cetera tolle (Dej mi duše, ostatní si vezmi). Ale opravdu – ostatní si vezmi!”